

FAB

#Ondernemend

'Ga nooit,
nooit, nooit
huilen!

Hanneke Nieuwenhuis
oprichter BinckBank

Spenden

Vrouwen zijn beter
in beleggen, sparen
en uitgeven

Nu nog verdienen!

Nummer #02 - 2014 prijs: 4,95

Tanja Dik (Stage Entertainment), Ben Woldring, Heleen Mees, Emmy Stoel (Hotel Okura),
Peter Lute, Lies Visschedijk, Fenny van Wees (distilleerderij De Ooievaar), Ivo Weyel

#02

Exclusieve voorpublicatie

Verstrikt

De spannende literaire thriller *Verstrikt* is het ijzersterke debuut van journalist en schrijver Eveline Karman. Het speelt zich af in de glamoureuze wereld van de *high class*-escort. Wanneer Elines baas Boris, hoofdredacteur van het blad *Heat*, verdwijnt, maakt eerst niemand zich zorgen. Maar als hij na een paar dagen nog steeds niet boven water is, gaat Eline op onderzoek uit.

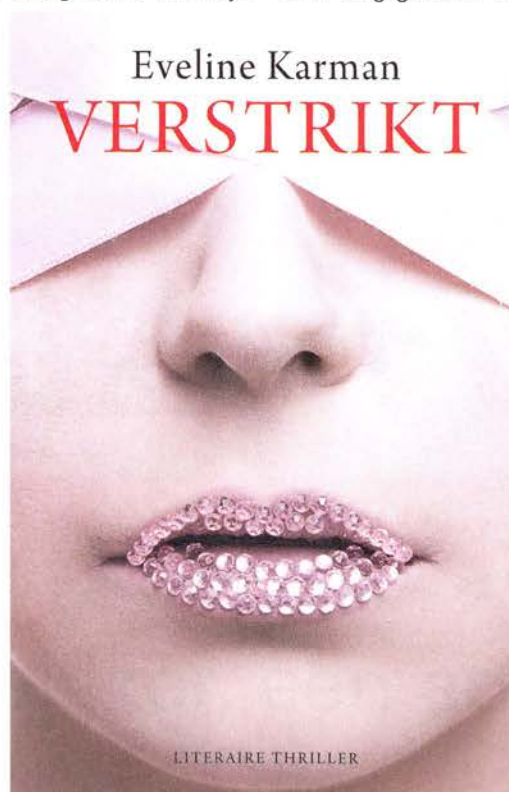
Proloog

Eerst wordt de stof aangenaam warm, dan voelt hij plakkerig en koud. Ik heb in mijn broek geplast. Dit gaat helemaal mis. Te lang hang ik nu al aan deze deurhaak, mijn hoofd klem in de sjaal die erdoorheen is getrokken. Het gewicht van mijn romp bezorgt me pijnlijke knieën. Ik zit muurvast. Mijn ledematen zijn vastgebonden met *tiewraps*. Beide schouders hangen voorover, alsof ze al weten dat ik het heb opgegeven. Eerst was de pijn het ergst, nu is het de schaamte omdat ik mezelf heb bevuild. Ik probeer mijn gedachten te ordenen, maar het lukt niet. Het enige wat ik begrijp, is dat ik in de val ben gelokt. Ik had hier nooit alleen naartoe moeten komen.

Ik hoor piepende wielletjes op de gang. Het geluid wordt gedempt door het dikke blauwe hoteltapijt. Is het een kinderbuggy? Ik kan niet meer helder nadenken na alle injecties die ik heb gekregen.

Hoeveel zijn het er geweest? Drie? Vier? De wielletjes rollen verder. Ik denk dat het een karretje is. Een karretje van roomservice, keurig opgedekt met tafellinnen en borden vol biefstuk. Als ik aan eten denk, verkrampst mijn maag. Het is al lang geleden dat ik voor het laatst iets at of dronk. Ik

verlang naar biefstuk. Naar de geur van gebraden vlees, de lichte weerstand die ik voel als ik erin snijd, het bloed dat wegvloeit als ik er met een vork in prik. Achter het dikke hout van de kamerdeur zwakt het geluid van de wielletjes weer af, gevolgd door het gezoem van liftdeuren die opengaan. En weer dicht. Ik denk niet dat ik ooit nog biefstuk eet. Een krassend geluid vanaf het bed. Alsof er iets van het nachtkastje wordt getrokken. Muziek. Weer een ander deuntje. Een nieuwslezer. Niets over mij in het journaal, maar waarom verwacht ik dat? Ik heb niemand iets verteld over deze reis. Over mijn doel. Ik wilde alle vermoedens eerst bevestigd hebben. Hoor en weder-

Lees ook het
interview met Eveline
op pagina 78!

hoor, heb ik altijd geleerd. Maar vandaag ging het mis. Waar blijft mijn biefstuk? Ik voel me suf door de honger en de laatste restjes verdoving die nu langzaam wegtrekken. Telkens als ik bijkwam, volgde er een nieuwe prik. Ik heb de halve avond geslapen, met mijn kin steun zoekend in mijn sjaal, maar de stof glijdt telkens verder naar beneden.

Toe, laat me ook op het bed liggen. Ik zal je niet verraden. Nu niet en later niet. Maak me los. Ik wil schreeuwen, maar het lukt niet door de dikke prop in mijn mond. De televisie wordt uitgezet. Ik probeer positief te denken. Altijd blijven lachen. Ik zie een clown voor me met rood piekhaar. Hij draagt een colbertje met ruiten. Ik sluit mijn ogen en het enige waaraan ik kan denken zijn flapschoenen. De clown lacht naar me. Ik lach terug. Ik grinnik zo hard als ik kan met mijn mond vol badstof. Het is het laatste wat ik hoor voor ik weer die gemeene prik voel en de duisternis terugkomt. [...]

Eline

Woensdagochtend, tien voor zeven. Over twee uur heb ik werkoverleg met Boris, mijn afdelingshoofd. Tenminste, als hij vandaag komt opdagen, want gisteren en eergisteren was hij niet op de redactie. Hij is een druk baasje met een, mild uitgedrukt, losse agenda.

Boris. Alleen zijn naam al doet me glimlachen. Grommend rek ik me uit. Ik hoop dat ik niet weer in slaap val, zoals regelmatig gebeurt. Het jaar is net begonnen en ik heb me al twee keer verslapen. Sinds er niemand meer is om me uit bed te schoppen, gebeurt dat me steeds vaker. Voorzichtig til ik mijn rechterbeen op. Mijn knie is weer stijf.

Aan mijn voeteneinde rekt ook Zero zich uitgebreid uit, het katje dat ik bijna een jaar geleden als kitten ophaalde. Haar naam dankt ze aan de dames van de moderedactie. Ik hoorde ze honen boven foto's van uitgemergelde kindmeisjes in *size zero*. Hun witte spillebenen leken een beetje op de knokige pootjes van het minikatje in mijn appartement. Voorzichtig stapt ze naar me toe en snuffelt aan mijn haren. Als ik haar probeer te aaien, springt ze op de grond, haar blik

vol verwijt dat ik wéér de laatste ben die opstaat. Zuchtend gooi ik mijn benen in de lucht en fiets rondjes, precies zoals ik ze van de therapeut moet maken en herhalen tot ik een ons weeg. Twaalf was ik, toen ik mijn knie forceerde tijdens de gymles op school. Krijsend werd ik met de ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis in Roermond. Mijn in allerijl gebelde moeder, hysterisch om de Here Jezus gillend, ernaast. Ik herinner me nog dat de broeder haar toebeet dat ze me beter hielp met stil te zijn. Het bleek een *luxatie van de patella*, een uit de kom geschoten knie. In eerste instantie leek het mee te vallen, maar toen het bijna spontaan nog een paar keer gebeurde, heette het ineens *recidiverende patellaluxatie*. Mijn kniegewrichten bleken aangeboren overbeweeglijk en omdat de knie die allereerste keer niet helemaal volgens het boekje was teruggezet, kreeg ik uiteindelijk een peesverlegging en een bout in mijn knie. En daar moet ik het dus mee doen.

'Hé, Limbo!' Het is Dennis die me behoorlijk ruw op mijn schouder slaat als ik een uur later uit de lift stap en de afdeling Personeelsadministratie binnen loop. Mijn ex bekijkt me een paar seconden en stuurt dan zijn blik taxerend omlaag, zijn gezicht vol afkeer. 'Draag je die oude broek nog steeds?' Een beetje verrast dat Dennis de ribbroek nog herkent, kijk ik nu ook naar beneden. De stof is inderdaad hier en daar wat dunner geworden, maar ik vind de kleur en het model nog steeds geweldig. 'Leuke laarzen, hè?' wrijf ik hem in. De labbekak. Dat zal hem leren. Ik zou hem het liefst in zijn gezicht spugen. Drie jaar lang droeg ik voor hem brave loafers en laarzen met platte rubberzolen.

Dennis en ik zijn op de centimeter af even groot: één meter zesenzeventig. Sinds hij onze relatie tien maanden geleden verbrak, ben ik mezelf te buiten gegaan aan alles met hakken. Flinke hakken. Nu steek ik boven hem uit. ■

Uitgeverij De Fontein, € 18,99